

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Kasım 2025

Sayı: 67

Fiyat: 10 TL

“Bu nedenle, işçi sınıfı ve emekçilerin yalnızca kendi haklarını korumak için mücadele etmesi yeterli değildir. Bundan daha önemlisi, işçi sınıfının mücadelesini kendi siyasal örgütlenmesinin bayrağı altında vermesidir.”

Yakın bir geçmişe kadar sermaye sınıfının ideologları büyük bir rahatlıkla devrimler çağının bittiğini ve bunlara dayalı ideolojilerin sonunun geldiğini söylüyorlardı. Bu, aynı anlama gelmek üzere, kapitalizmin nihai zaferinin ilanıydı. Öyle ya, “sosyalizmin ana kalesi” olan Sovyetler Birliği çökmüş, onu oluşturan devletler dağılmış, her biri kapitalistleşme yoluna girmişti...

Ancak kapitalizmin bu nihai zafer iddiasının ve kurulan tek kutuplu dünyanın insanlığa barış, refah ve adalet getireceği söylemlerinin sahtekârlıktan öte bir şey olmadığı çok uzun sürmeden anlaşıldı. Sovyetler’in dizginleyici etkisinden kurtulan emperyalist güçler, yol açtıkları savaşlarla dünyanın dört bir yanını kan, gözyaşı ve acıya boğdular. Emperyalist sistemin kendi içindeki hegemonya mücadelesi bölgesel çekişme ve savaşlara yol açtı. ABD, emperyalist sistem içindeki potansiyel rakiplerini bertaraf etmeye çalışırken, belki de tüm insanlığı, hatta tüm canlı yaşamını yok edecek bir nükleer savaş tehlikesi kapımıza dayanmış durumda.

Sovyetler’in yıkılması sadece emperyalizmin savaş ve saldırganlık politikalarının şiddetlenmesine yol açmadı. Avrupa işçi sınıfı ve emekçilerinin sahip olduğu birçok hak bu dönemde ellerinden alındı. Zira bu hakların çoğu, ya Sovyetler Birliği’nin kurulmasına yol açan şanlı Ekim Devrimi’nin Avrupa’ya yayılması korkusuyla ya da bizzat bu devrimin, güçlendirdiği sınıf mücadelenin sonucu olarak kazanılmıştı.

Sovyetler’in yıkılmasıyla egemenlik alanını genişleten neoliberal politikalar, işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarını gasp ederken kapitalist sistemi yeni krizlere sürüklenmekten kurtaramadı. Derinleşen kriz, bir yandan milyonlarca emekçiye insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına sürüklerken, kapitalist çevreler bu azgın sömürüye rağmen gerileyen kâr oranlarının korkusuyla sistemin toptan çökmesinden duydukları endişeyi tartışıyorlar.

Aynı şey, ölçsüz sanayileşme ve doğanın rant uğruna talan edilmesiyle oluşan büyük çevresel kriz, yükselen göç dalgası ve başta

faşizm olmak üzere, tarih boyunca insanlığın başına büyük felaketler getiren her türlü gerici düşüncenin yeniden hortlaması gibi sorunlar için de geçerlidir.

Tüm bu tablodan çıkan sonuç şudur: İçinde yaşadığımız kapitalist sistem, yaşanan sorunları çözmek bir yana, daha da derinleştirmektedir. İnsanlığa sömürü, baskı, ezilmişlik, işsizlik, açlık, yoksulluk, eğitimsizlik, barınma sorunu, sağlık hizmetlerinden yoksunluk, ırkçılık, faşizm ve savaşlar dışında verecek bir şeyi kalmamıştır.

O hâlde insanlık çözümü, bu büyüyen felaketlerden çıkışı nerede aramalıdır?

Bugün 108. yılını kutladığımız Büyük Ekim Devrimi, kapitalizmin yol açtığı sorunların çözümünün nerede olduğunu bize somut olarak göstermektedir. Şanlı Ekim Devrimi, kapitalist sistemden kaynaklanan büyük sorunları çözmeye yönelik, işçi sınıfı ve ezilen halklar tarafından yürütülen görkemli mücadelelerin doruk noktasıdır. Bu gerçekleşen devrim, çok önemli sonuçlara yol açmış, kapitalist sisteme bir dizi alanda önemli darbeler vurmuş,

bu darbelerin dolaysız basıncı altında ezilen halklar, dünya işçi sınıfı ve emekçiler önemli hak ve kazanımlar elde etmişlerdir.

Büyük Ekim Devrimi’nin ve tarihin yasalarının bize gösterdiği kesin gerçek şudur: Kapitalizmin çözemediği, aksine büyüttüğü sorunlar, eninde sonunda yeni devrimlerin koşullarını yaratacaktır. Dünyanın dört bir yanında, elbette Türkiye’de de... Ancak bu kendiliğinden gerçekleşmeyecektir. Kapitalizmi yıkmak, devrimci bir hazırlık gerektirir. Kapitalizmi yıkma kapasitesine sahip tek sınıf olan işçi sınıfı; devrimci bir partinin önderliğinde birleşmeden, ezilen diğer kesimleri kendi etrafında toplamadan ne kapitalizm yıkılabilir ne de bir işçi devrimi gerçekleşebilir.

Bu nedenle, işçi sınıfı ve emekçilerin yalnızca kendi haklarını korumak için mücadele etmesi yeterli değildir. Bundan daha önemlisi, işçi sınıfının mücadelesini kendi siyasal örgütlenmesinin bayrağı altında vermesidir.

Ekim Devrimi’nin bize ve tüm dünya işçi ve emekçilerine gösterdiği yol budur!

Başka korkuya benzemez kapitalistlerin grev korkusu

Sermaye sınıfı korkak bir sınıf. En çok da işçi sınıfının örgütlü gücünden korkar. Ve bu korkuyla yapmayacağı şey yoktur.

Ne zaman bir fabrikada işçiler sendikalaşmadan, haktan bahsetmeye başlasalar devleti, yasaları da arkasına alıp dişini gösteriyor. Ama bu diş göstermeler gücünden değil, korkaklığından, acizliğinden geliyor aslında...

Gesbey, Balıkesir'in Gönen ilçesinde kurulu bir rüzgâr türbini fabrikası. Ve Gesbey kapitalisti 2 yıldır bu korkuyu iliklerine kadar hissediyor. Gesbey işçileri DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na

üye olmaya başladığından beri çevirmediği dolap kalmamış bu yüzden. Baskılar, tehditler, işten atmalar ve işçileri zorla işbirlikçi bir sendikaya üye yapma çabası da dahil bunlara... Yani, her sendikalaşma çabasında karşılaştığımız klasik patron oyunları.

Gesbey işçileri tüm bu engellere rağmen sendikalaşma için gerekli yasal prosedürleri tamamladılar ve süreç grev aşamasına geldi. Grevin başladığı 24 Ekim günü ise Gesbey kapitalisti son bir hamle yaptı ve fabrikaya imam getirdi! İşçilerin greve katılmasından artık ne kadar çok korktuysa Cuma Namazı için fabrika dışına çıkılmasına gönlü

razı olmadı! Daha önce Polonez Direnişi'nde ve pek çok örnekte gördüğümüz gibi müftülük de Gesbey kapitalistinin bu ricasını ikiletmedi. Ne de olsa dini kuralların da kapitalistlerin tatlı kârları karşısında bir kıymet-i harbiyesi bulunmuyordu...

Bu korkakça hamleleri ilk kez Gesbey'de görmedik elbette. Ne zaman nerede bir işçi grubu hakkını aramak istese polisiyle, imamıyla, müftüsüyle devlet de hemen işçinin karşısında, kapitalistin safında alıyor soluğu. Belli ki onlar da korkuyorlar. Ama hep söylendiği gibi, korkunun ecele faydası yok!

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0067 *
Fiyatı: 10 ₺ * 1-15 Kasım 2025 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşoğlu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağa Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Emekliyi gömmeden rahat etmeyecekler!

Bir SGK Başkanı düşünün, 3 ayrı kurumdan birden maaş alıyor. Emekli olduğunda bugün milyonlarca emeklinin aldığı maaşın 8-10 katını alacak. Ve bu SGK Başkanı çıkıp ölmediği için emekliyi suçluyor. Ortalama yaşam süresi uzadığı için SGK'nın mali dengeleri bozuluyormuş!...

Vicdansızlık değil bu! Pişkinlik, arsızlık, artık daha ne dersiniz...

Ve bu düzenin gerçeği... Bu düzende işçinin, emeği ile geçinenin kapitalistlerin tatlı kârlarını büyötmeye devam ettiği sürece yaşamasına izin var. Sömürü çarklarının arasında ömrünüzü verseniz de eğer iş cinayetlerinde

ölmediyseniz emekli olup da iki gün gün yüzü görmeye hakkınız yok onların gözünde. Çünkü o günden sonra sadece bir maliyet kalemisiniz onlar için. Sanki yıllarca ödediğiniz vergilerle sürdürdükleri safahat sizin sayenizde değilmiş gibi, sanki aldığınız üç kuruş emekli maaşı için yıllarca prim ödememişsiniz gibi...

Emekli kirasını ödeyemiyor, pazara çıkamıyor, torununa harçlık veremiyor... Ama onlar nefes almasını bile yük olarak gördükleri emeklilerin yıllarca ödediği prim ve vergilerle üçer beşer maaşları götürüyor, lüks içinde yaşamaya devam ediyorlar.

Bu beyefendiler 16 milyon

emekliye bir yıl boyunca ödenen emekli maaşının bir buçuk katını uluslararası sermayeye faiz olarak ödüyorlar. Ama bunu hiç dert edindiklerini duyan oldu mu? Tam tersine tekelle sermayeyi daha da zengin etmek için ellerinden geleni ardlarına koymuyorlar.

Ve sıra emekliye gelince "öl!" diyorlar. Emekli ölsün, yok olsun ki onlar da yandaşlara, kapitalistlere daha fazla kaynak aktarabilsin!..

Yok olması gereken şeyler var elbette bu düzende... Mesela bu emekliye, emekçiye düşman olan anlayış... Mesela bu anlayışın tepesine kurulduğu kapitalist sömürü düzeni... Bu düzen yıkılacak! Başka yolu yok!

İşsizlik Fonu'nun yağmalanmasına geçit verme!

Vergi düzenlemelerini içeren torba kanun teklifine AKP'li üyelerin oylarıyla eklenen madde ile İşsizlik Sigorta Fonu'nun patronlar tarafından yağmalanmasına tam destek verildi. Torba kanun teklifi komisyonda kabul edildi.

Komisyonda kabul edilen teklifle "imalat sanayisinde istihdamı artırma" yalanları eşliğinde patronlara yeni rant kapısı açıldı. Böylece fonun 2025 yılı gelirlerini oluşturan 300 milyar liranın yüzde 15'i, yani 45 milyar lira Bakanlık ve KOSGEB aracılığıyla patronların kasalarına akacak. Sermaye ihya edilecek.

Temmuz ayında bir Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi ile yaptıkları düzenleme ile İşsizlik Fonu'ndan gelir kullanma oranını yüzde 30'dan yüzde 50'ye çıkarmışlardı. Böylece İşsizlik Fonu'ndan kapitalistlerin daha fazla nemalanmasının da önünü açmışlardı. Fondan işçilere ayrılan pay ise sürekli olarak azalmaya devam ediyor.

İşsizlik Fonu güya işten çıkarılan işçiler için kurulmuştu. Fonda biriken para işsizler ordusunun yarasına merhem olacaktı. Fon işsiz kalan işçileri yapacağı ödemelerle rahatlatıacaktı. Pratikte ise tam tersi oldu. İşsizlik fonundan patronlara devasa destek verildi. Örneğin bu yıl fondan yapılan harcamaların yüzde 32'si işsizlere, yüzde 68'i patronlara aktı.

İşsizlik Sigortası Fonu'nda biriken milyarlar kapitalistlerin hizmetine sunuldu. Patronların işçi maliyet

yükü düşürüldü. Bu sayede kârları katlandı. Bu fon düzeninde işçilerin büyük bir kısmı işsizlik maaşı alamadı. İşsizlik maaşı açlık sınırının altında kaldı.

AKP iktidarı, işsizlik fonundaki milyarları kapitalistler için kullandı. Kamu bankalarını fonladı. Patronlar için kredi musluklarını açtı. Fonu işsizliğin yükünü sırtında taşıyan işçi sınıfı için ise kullanmadı. İşsizlik maaşı alma şartlarını ağırlaştırdı. İşsizlik maaşının tutarı çoğu zaman asgari ücretin yarısı kadar bile olmadı.

İşsizlik Sigortası Fonu'ndan patronlara 2024 yılında 124,2 milyar TL teşvik verildi. 2025 yılının ilk 7 ayında ise işsizlere ödenen toplam maaşlar 43 milyar 774 milyon TL olurken patronlara aktarılan tutar 48 milyar 994 milyon TL'ye ulaştı. Yani bir avuç kapitalist, işsiz bıraktıkları milyonlarca işçiden 5,2 milyar TL daha fazla destek aldı! Ayrıca "Aktif işgücü programı" ve "işbaşı eğitim" vb. isimlerle patronların kasasına 44 milyar 742 milyon TL verildi. İşsizlik Sigortası Fonu'ndan patronlara akıtılan destek, işsizlere ödenen desteğin 2,1 katına ulaştı.

AKP iktidarının İşsizlik Fonu pratiğinden kapitalistler nemalandılar. AKP iktidarının işçi ve emekçilerden değil patronlardan yana olduğunu bir defa daha kanıtlandı. İşsizlik Fonu kaynağının yağmalanmasının önlenmesi, fonun tümünün işçiler tarafından kullanılması için işçilerin daha fazla birleşmesi, mücadeleyi büyütmesi gerekiyor.

Asgari ücrete mahkûm değiliz!

Bu yıl asgari ücret tartışmaları daha erken başladı. Buna, yıllardır yaptıkları tek şey işçileri düşük ücretlere ikna etmek olan Türk-İş bürokratlarının artık komisyonda yer almayacaklarını açıklamaları da yol açtı.

Bugüne kadar göstermelik komisyonda yapılan sözde pazarlıklarla oynanan asgari ücret oyunu, milyonlarca insanın sefalet ücretine mahkûm edilmesiyle sonuçlandı. Bugün asgari ücret, bırakın yüz bin liraya dayanmış yoksulluk sınırının altında olmayı, 30 bin lira seviyesindeki açlık sınırının bile altındadır. Milyonları ilgilendiren bu süreç, asgari ücretle çalışanların iradesinin dışında işlemektedir. Sermayedarlar ve sermaye adına ülkeyi yönetenler, yanlarına aldıkları sendika bürokratlarıyla bugüne kadar bizlere açlığı ve sefaleti dayattılar. Türk-İş'in fiilen masada olmaması hiçbir şeyi değiştirmeyecek, en fazla bu hain takımının sorumluluktan kaçma bahanesi olacaktır. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü, sınıf mücadelesinin zayıflığı koşullarında, bu durum işçi sınıfı açısından bir "kader" olmayı sürdürecektir.

Mesele sadece asgari ücretin açlık sınırının dahi altında olması da değil, aynı zamanda her geçen yıl asgari ücretle ve ona yakın ücretlerle çalışanların oranının artmasıdır. AB ortalamasında bu oran yüzde 4 iken, Türkiye'de yüzde 50'nin üzerindedir. Demek oluyor ki, asgari ücret artık genel ücret haline gelmiştir. Oysa Merkez Bankası verilerine göre ülke ekonomisi kriz koşullarında dahi büyümektedir. Elbette büyüyen sermayedir ve bu da işçi sınıfının ekmeğinin küçülmesine, emek sömürsünün artmasına dayanmaktadır.

Her yıl olduğu gibi, uluslararası finans çevreleri Türkiye'deki asgari ücret artışı için öngörülerde bulunmaya devam ediyor. Geçtiğimiz yıl asgari ücret zammı istedikleri gibi gerçekleşti. Bu

yıl da yüzde 20'lerde bir zammı öngörüyorlar. Bu oran gerçek enflasyon bir yana, gerçekleşen enflasyon diye açıklandıkları rakamların dahi gerisinde. İktidar ve sermaye için hedeflerin tutup tutmamasının ise bir önemi yok. Zira kimsenin ciddiye almadığı "hedeflenen enflasyon", ücretleri düşük tutmanın bir aracı olmanın ötesinde bir anlam taşıyor.

Sermayenin ihtiyaçlarına yanıt vermek, krizin faturasını işçi sınıfı ve çalışan kesimlere yıkmak için bu zam dayatmasının karşılık bulması onlar için önemli. Bunu algı oyunları, sendikal bürokrasinin pasifliği ve işçi hareketinin geri mücadele düzeyi sayesinde başarmayı hedefliyorlar. Yeri geldiğinde ise baskı ve zorbalıktan kitleleri işsizlikle terbiye etmeye kadar bir dizi yola başvurmaktan çekinmeyecekler.

Yıllardır sefalet dayatmalarına karşı üyelerini harekete geçirmek gibi bir sorunu olmayan Türk-İş bürokratlarının, bu yıl Asgari Ücret Tespit Komisyonu'na katılmayacaklarını açıklamaları da bir anlam ifade etmiyor. Onlar, milyonları sokaklara dökmeyerek, mücadele ve genel grev çağrılarını kulaklarını tıkayarak bu oyunun bir parçası olmaya devam ediyorlar.

Elbette bizler onların adım atmasını beklememeliyiz. İnsanca yaşamaya yeten ücret ve yaşanabilir bir asgari ücret düzeyi için bulunduğumuz her yerde harekete geçmeliyiz. Fabrikalarımızda, işyerlerimizde sesimizi yükseltmeliyiz. Sendikaları eyleme geçmeye zorlamalıyız. Sokaklara çıkmadan, üretimden gelen gücümüzü kullanmadan, daha iyi ücret ve çalışma koşullarına ulaşamayacağımızı unutmamalıyız. Emegimize sahip çıkmak istiyorsak, genel grev ve genel direnişi örgütlemek hedefiyle adımlarımızı hızlandırmalıyız.

3 bin liralık zam teklifine karşı Smart Solar işçileri grevde!

Gebze’de bulunan Smart Solar fabrikasında 22 Ekim günü başlayan grev kararlılıkla devam ediyor. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No’lu Şube’nin yetkili olduğu ve 166’sı kadın 260 işçinin bulunduğu fabrikada sözleşme görüşmelerinin tıkanmasıyla greve gidildi. İşçilerin yüzde 75’lik zam talebine karşın fabrika yönetimi Haziran-Eylül arası

için sıfır zam, Eylül ayında ise 3 bin liralık zam teklifinde bulundu. İşçiler yüzde 50’ye kadar sunulacak tekliflere açık olduklarını ifade etse de Smart Solar sermayesi sefalet dayatmasına devam etti.

2009’da Sofya’da ilk adımları atılan, 2014’te İstanbul’da kurulan Smart Güneş 2017 yılında Gebze’de güneş paneli üretimine, 2022 yılında

Dilovası’nda, 2023 yılında Aliğa’da hücre üretimine başladı. 10 yıllık süre içerisinde ABD, Almanya, Ukrayna, Romanya, Hollanda, İsviçre, İspanya, Bulgaristan ve Yunanistan’da ofisler açtı. Şu an Türkiye’nin 500 büyük sanayi kuruluşu arasında yer alıyor. 10 yıl gibi kısa bir süre içerisinde böylesi büyük bir sermayeye sahip olmak kuşkusuz ki yüzlerce işçinin emeğinin sömürüsü üzerinden gerçekleşti. Bu yıl zarar ettiğini iddia etse de elde ettiği kârları sürekli olarak yeni yatırımlara ve projelere yatırdığı için zarar gösterdiği ortadadır. Devletten ve bakanlıktan ihaleler ve teşvikler almaya da devam ediyor.

Gebze’deki Smart Solar fabrikasında Birleşik Metal-İş’in yetki almasının ardından Aliğa’daki fabrika enerji iş kolu olarak açılırken patronun adımıyla Tes-İş Sendikası yetki aldı. Bu süreçte Dilovası’ndaki fabrikada metal olan iş kolu sendikal yetkiyi Birleşik Metal’in alamaması için önce enerji iş koluna çevrildi

sonrasında da fabrika kapatılarak üretim Aliğa’ya kaydırıldı. Bu adım işçilerin sendikal tercihinin de mücadelesine de bir müdahale anlamına geliyordu. İki yıl önceki grev döneminde de Dilovası ve Aliğa fabrikalarını tam kapasiteyle çalıştırmaya devam ettiler zaten. Ancak işçilerin kararlılığı ile yüzde 97’lik zam elde edildi.

Smart Solar patronu sendika ve işçi düşmanlığını fabrikanın kurulduğu ilk günden beri hayata geçiriyor. Ancak, uzun uğraşlar ve harcanan emekle sendikayı fabrikaya sokan Smart Solar işçileri şimdi de grevlerine kararlılıkla devam ediyor.

Çocuklarıyla grev alanında olan kadın işçiler bu ücretlerle geçinilemeyeceğini, hakları olandan fazlasını istemediklerini, işverenin komik bir teklifte bulunduğunu, bunu kabul etmeyeceklerini ifade ediyorlar. “Biz bir aileyiz” diyenlere kanmayacaklarını, sonuna kadar grevlerine devam edeceklerini söylüyorlar.

Baskı, sansür, kayyım...

Şimdi de “casusluk” operasyonu

Tele1’de ilk icraatı sansür olmuştu:

**İBRAHİM PAŞALI ‘GAZETECİYİM’ DEMİŞ,
20 YILLIK PROFESYONEL KAYYIM ÇIKTI**

Sermaye iktidarı, baskı ve zorbalık politikalarını kesintisiz sürdürüyor. İktidarın kendisine muhalif kesimlere yönelik başlattığı pervasız saldırılardan sonuncusu, “casusluk operasyonu” oldu. İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu ve iletişim danışmanı Necati Özkan hakkında başlatılan soruşturma kapsamında, TELE1 Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ

da gözaltına alındı. Yanardağ gözaltındayken ve henüz ifade işlemleri tamamlanmamışken, TELE1’e kayyım atandı. Kayyım heyeti, haber bülteni yayını keserek kanala müdahale etti. Mahkemeye çıkarılan Yanardağ, Özkan ve başka davalardan içerde tutulan İmamoğlu, “casusluk” suçlamasıyla tutuklandı.

Düzen muhalefeti ve muhalif

basını hedef alan bu saldırılar, iktidarın ayakta kalmak için elinde kaba baskı ve zorbalığın dışında bir araç kalmadığının yeni bir göstergesi oldu. İfade özgürlüğüne ve haber alma hakkına yönelik açık bir saldırı anlamına gelen bu tür uygulamalar, aslında işçi ve emekçilere verilmiş bir gözdağıdır. Toplumu yalanla besleyen iktidar, gerçeklerin açığa çıkmasını ve kendisine yönelik itirazların görünür olmasını istemiyor. Dolayısıyla söz, basın, örgütlenme hakkına sistematik olarak saldırıyor. Tek sese dönüşen medyada, Saray şürekasının lüks ve şatafat düşkünlüğüne, yükselen enflasyon, işsizlik, kölece çalışma ve yaşam koşulları gibi sorunlara zaten yer verilmiyor. Medya üzerindeki baskı ve zorbalık büyüdükçe, AKP iktidarına aykırı

her ses görünmez kılınıyor.

İktidar sadece düzen muhalefetine ve muhalif medya organlarına saldırmıyor. Tokat’ta maaşlarını alamadıkları için direnişe başlayan Şık Makas işçilerinin eylemlerinin yasaklanması ve İzmir’de gasp edilen hakları için mücadele eden TPI işçilerinin önlerine polis barikatı kurulması, hakları için ayağa kalkan işçilerin karşı karşıya kaldığı baskıların son dönemdeki birkaç örneğidir. İktidarın korkusu, bu itirazların birleşmesi ve büyümesidir. Ülkede dört başı mamur bir baskı rejimi inşa edilirken, işçi sınıfı ve emekçilere düşen, sınırsız söz, baskı, örgütlenme ve gösteri özgürlüğünü savunmak ve iktidarın toplumu baskı altına alan saldırılarına karşı topyekûn direnişin örgütlenmesini sağlamaktır.

TPI işçileri: Vazgeçmeyeceğiz!

İzmir’de bulunan Amerikan sermayeli TPI Composites fabrikasında Petrol-İş üyesi işçilerin grevi 5 ayı aşkındır devam ediyor. Grev sürerken XCS isimli paravan şirkete hisse devri yapılan fabrikada işçilerin durumu ise belirsizliğini koruyor. Binlerce işçiye kapsayan toplu işten çıkarma bildiriminin SGK’ya yapılması ile birlikte TPI işçileri hem işsizlik hem de kazanılmış haklarının gasp edilmesi sopası ile terbiye edilmeye çalışılıyor. Ortaya çıkan bu yasa dışı durum karşısında devlet yetkilileri ise sessizliklerini sürdürüyor.

Konuştüğümüz TPI işçileri bu duruma tepkilerini dile getiriyorlar. Grevci kadın işçilerden biri bu durumu “Amerikan sermayesi tarafından fabrikamızın devredilmesi, paravan şirketler üzerinden yeniden açılma girişimleri, sadece haklarımızı gasp etmekle kalmadı, örgütlü gücümüzü dağıtıp işçiyi işçiye kırdırma oyunları bizi muhatapsız ve hukuksuz bıraktı.” diyerek anlatıyor. Aynı işçi devlet yetkililerinin tutumunu ise “Ankara’da Çalışma Bakanlığı’na başvurumuz sırasında karşılaştığımız tablo bu ülkede biz işçilerin nasıl yalnız bırakıldığının, çaresizliğe itildiğinin kanıtıdır. Bütün kapılar kapatıldı ve engellendi. Kör, sağır, dilsiz olundu!” diyerek özetliyor.

13 yıllık bir TPI işçisi ise “Biz emekçilerin kıdem tazminatı haklarını vermemek için XCS Kompozit adında paravan bir şirkete devrederek yasa dışı lokavt yaptılar. TPI Genel Müdürü Gökhan Serdar’ın masum olmadığını hepimiz biliyoruz. Şu an benim 13 yıllık emeğim çöp olmak üzere. Bizler Amerikan sermayesine dolandırılmak üzereyiz. Ama TPI işçileri olarak bu işin peşini kesinlikle bırakmayacağız ve

eylemlerimizi daha da büyüterek devam edeceğiz. Bizim rahat etmediğimiz dünyada kimse istirahat edemez!” diyerek hem yaşananları özetliyor hem de mücadeleye devam edeceklerini vurguluyor.

TPI işçileri yaşananlar karşısında sessiz kalmayacaklarını sadece söyledikleriyle değil eylemleriyle de gösteriyorlar. Yasadışı fesih bildirimlerinin ardından önce Ankara’ya giderek Çalışma Bakanlığı önünde bir eylem yapan TPI işçileri 24 Ekim tarihinde ise polisin engelleme girişimlerine ve Türk-İş bürokrasisinin “eylem yapmayın” baskılarına rağmen Türk-İş Bölge Temsilciliği önünden İzmir Valiliği’ne bir yürüyüş düzenlemek istediler. Yürüyüşün polis barikatı ile engellenmesi üzerine ise Alsancak Garı önünde bir oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Konuştüğümüz TPI işçisi verdikleri bu mücadeleyi “Biz TPI işçileri olarak sadece kendi hakkımız için değil, bu ülkede alın teriyle geçinen herkes için greve çıktık. Verdiğimiz mücadele sadece ücretlerimiz için değil. İnsanca çalışma koşulları, sendikal özgürlük, iş güvencesi için günlerce, hatta aylarca direndik. TPI işçileri olarak verdiğimiz bu onurlu mücadele bu ülkede ekmeğiyle, emeğiyle yaşamaya çalışan herkesin mücadelesidir. Vazgeçmeyeceğiz, çünkü emeğin olduğu yerde umut vardır.” diyerek anlatıyor.

“Biz TPI işçileri, alın terimizin karşılığını almak, emeğin sömürülmediği, adaletin gerçekten işlediği bir düzen için mücadele ediyoruz.” diyen bir diğer genç kadın TPI işçisinin son olarak söylediği gibi: “Biz bu mücadeleyi ekmek için değil, onurumuz, geleceğimiz, tüm işçi sınıfı için veriyoruz. İşçi susturulamaz, hakkı gasp edilemez. Emek asla yenilmez.”

İşten atmalar yasaklansın!

“Ekonomi büyüyor”, “milli gelir artıyor” yaygaraları eşliğinde geniş kitlelerin yoksulluğu ve sefaleti derinleşiyor. Sarayın ekonomi programıyla uyguladığı saldırılar çalışma ve yaşam koşullarını yıkıma uğrattırırken, “büyüyen ekonominin” kaymağını bir kez daha kapitalistler yiyor. Ekonomik-sosyal yıkıma şu sıralar yaygınlaşan işten atma saldırıları eklenmiş durumda. “Daralma”, “üretimin azalması” vb. gerekçelerle hemen her iş kolunda kitlesel işten atmalar yaşanıyor. Tekstil iş kolunda bir süredir, daha ucuz işçilik için sermayedarların Mısır gibi ülkelere yöneldiği, bir yılda yaklaşık 120 bin işçinin işten atıldığı ifade ediliyor. İşten atmaların önemli bir kısmı kıdem ve ihbar tazminatları gasp edilerek yapılıyor.

Metal ve petrokimya iş kollarında ise bu saldırı daha çok eski işçilerin işten atılması ve daha düşük ücretlerle yeni işçilerin işe alınması olarak yaşanıyor. Sendikalı-sendikasız ayrımı gözetmeksizin gerçekleşen bu saldırılarla ücretler düşürülmeye, kazanılmış haklar ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Sendikalı işyerlerinde işten atmalar sendikanın tasfiye edilmesinin de vesilesi olarak kullanılıyor. Şu sıralar devam eden MESS TİS sürecinde kapitalistler ve yandaş sendikalar işçileri düşük ücretlere rıza etmek için bu tehdidi kullanıyor.

İşsizlik kapitalist sömürü düzeninin yapısal sorunlarından biridir. Kapitalizmin anarşik üretim yapısı ve rekabet baskısı düzenli olarak işsizlik sorununa yol açar. Ayrıca kapitalistlerin her an başvurabileceği bir işsizler ordusunun (yedek işgücü ordusu) olması sistem için hayati önemdedir. İşsiz bir kitlenin bulunması ücretleri aşağıya çekmek ve işçileri kötü çalışma koşullarına razı etmek için kapitalistin en önemli dayanaklarından biridir. Bu yüzden işsizlik sorunu kapitalist sistem koşullarında çözülemez. Kapitalizmin devresel olarak içine girdiği kriz dönemlerinde ise kârlarını korumak isteyen sermayedarların en fazla başvurduğu yöntem daha az sayıda

işçi ile daha çok iş yaptırmaktır. Ya da ücretleri düşürmek için kıdemli işçilerden kurtulmaktır. İçinden geçtiğimiz kriz sürecinde işten atmaların her geçen gün yaygınlaşıp artmasının en temel nedeni budur. Elbette kriz ve bunun ürünü olarak sertleşen rekabet bazı işletmelerin kapanmasına yol açmaktadır. Ama bu durumda bile çoğu zaman yaşanan ya sermayedarın daha kârlı bir alana veya ülkeye yatırımlarını kaydırması ya da iflas ilan ederek borçlarını ödemekten kurtulma çabası olmaktadır.

Kapitalistler toplu işçi kıyımıyla kârlarını korumayı, ekonomik ve sosyal hak gasplarını gündeme getirmeyi, çalışma koşullarını ağırlaştırmayı hedefleyen adımlar atıyorlar. Saray iktidarı da bu adımların yolunu düzlüyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler krizin çok yönlü faturasını ödemeyi reddetmeli, mücadelesini güçlendirmeli, “İşten atmalar yasaklansın!” şiarı etrafında birleşmelidir.

Bazı işçi arkadaşlarımız bu meseleye “iş yoksa patron ne yapsın” ya da “fabrika patronun, istediği yapar” biçiminde yaklaşabiliyor. Düzen bilincinin yansıması bu tür yaklaşımlar işsizliğin gerçek kaynağının bizzat kapitalist sistemin kendisi olduğu ve kapitalistlerin azgın kâr hırsına dayandığı gerçeğini görmezden gelir. Bu saldırılara karşı mevcut yasaları esas almak da çözüm değildir. Zira yasalar diğer konularda olduğu gibi bu konuda da kapitalistleri korumaktadır.

Çalışma hakkı ve iş güvencesi temel bir insan hakkıdır ve emek ile sermaye arasında dişe diş bir mücadelenin gündemidir. Kendi yarattıkları kriz koşullarında kârlarından üç kuruş azalma yaşanmaması için gündeme getirdikleri işten atma saldırıları hangi gerekçeyle olursa olsun kabul edilemez. Bu yüzden işçi sınıfı işten atma saldırılarına karşı fabrika fabrika direnmeli ve krizin faturasını işçi sınıfının üzerine yıkmamanın araçlarından biri olan bu saldırıya karşı “işten atmaların yasaklanması” talebiyle ortak bir mücadele yürütmelidir.

Şık Makas işçileri direniyor, dayanışma büyüyor!

BİRTEK-SEN üyesi Tokat Şık Makas işçileri, gasp edilen hakları için direnişlerini büyötmeye devam ediyor.

Şık Makas işçileri 18 Ekim günü direnişlerini Tokat şehir merkezine taşıdı. Tokat Meydan Camii önünde toplanan işçilerin basın açıklamasının yapılacağı Cumhuriyet Meydanı'na yürümelerinin engellenmesine işçiler tepki gösterdi.

Camii Meydanı'nda yapılan

açıklamada Şık Makas patronunun işçilerin emeği üzerinden kârına kâr kattığı ifade edilirken Öz İplik-İş'in tutumu teşhir edildi.

26 ve 27 Ekim tarihlerinde ise altı ilde (İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Adana, Antep) direnişçi işçilerle dayanışma amacıyla Şık Makas / Cross Jeans'ın ürünlerinin satıldığı H&M, Zara, Mango, Levi's, Bestseller mağazaları önünde eylemler yapıldı.

Eylemlerde "Bu ürünler çalıntıdır!

Ürünleri üreten işçilerin ücretleri ödenmedi, tazminatlarını gasp edildi- Şık Makas/ Cross işçilerinin hakkını verin!" pankartı açıldı. Açıklamalarda ise "Bizler, Tokat'taki Şık Makas işçilerinin haklı mücadelesini selamlıyoruz. İşçilerin kazanılmış tüm haklarına saygı duyulana, alacakları son kuruşuna kadar ödenene kadar bu mücadele sürecektir. Bizler de bu süreçte sesimizi yükseltmeye devam edeceğiz." denildi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta, Gübretaş, GM Teknik Cam, Yolbulan Metal, Tapeten Mensucat işçilerinin grevleri sürüyor.

● Kayyım yönetimindeki Van Büyükşehir Belediyesi tarafından işten çıkarılan Genel-İş üyesi 223 işçinin direnişi 3 ayı geride bıraktı.

● Gesbey Rüzgâr Türbini fabrikasında Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye işçiler 24 Ekim günü greve çıktı.

● 65 gündür ücretlerini alamadıkları için iş bırakan Güller ve Günahlar dizisinin 4 set çalışanı 29 Ekim günü işten çıkarıldı.

● İbn-i Sina Hastanesi'nde çalışan sağlık emekçileri geriye dönük ödemelerin taksitle yapılmak istenmesine karşı 27 Ekim günü eylem yaptı.

● Lüleburgaz'da işten atılan Şişecam işçileri, 20 Ekim günü Kristal-İş Sendikası binasının önünde yaptıkları eylemle sendikaya tepki gösterdi.

● Yemeksepeti işçisi kuryeler çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebiyle 25 Ekim günü Yemeksepeti'nin merkezi önünde eylem yaptı. Polis kuryelere biber gazıyla saldırdı.

● İstanbul Finans Merkezi Halkbank şantiyesi önünde 27 Ekim günü eylem yapmak isteyen İnşaat-İş ve Dev Yapı-İş üyesi inşaat işçileri gözaltına alındı.

● Hacettepe Üniversitesi'nde çalışan 13 işçinin işten atılması üzerine Koop-İş Sendikası 22 Ekim günü Hacettepe Sıhhiye Kampüsü Tıp Fakültesi önünde eylem yaptı.

● Emekçi Kuryeler Derneği'nin çağrısıyla İstanbul'da bir araya gelen motokuryeler Van'da şüpheli şekilde yaşamını yitiren Rojin Kabaiş için 26 Ekim günü eylem gerçekleştirdi.

● Çiğli Belediyesi'nde çalışan kamu emekçilerinin ödenmeyen alacakları için başlattığı eylem 20 Ekim günü de devam etti.

● Tüm Emekli-Sen Kayseri Şubesi'nin çağrısıyla bir araya gelen emekliler 25 Ekim günü yaptıkları eylemle ekonomik ve sosyal yıkım saldırılarına tepki gösterdi.

● Büro Emekçileri Sendikası (BES), 2026 yılı bütçesiyle ilgili "Sefalet sözleşmesini kabul etmiyoruz! Bütçeden payımızı istiyoruz!" şiarıyla 24 Ekim günü birçok kentte eylem gerçekleştirdi.

DİĞEL Tekstil işçileri tacize, mobbinge sessiz kalmıyor!

9 ayı aşkındır direnişlerini sürdüren DİĞEL Tekstil işçileri, 17 Ekim günü vardiyadan çıkan DİĞEL işçileri ve emek dostlarının katılımı ile ESBAŞ Serbest Bölge önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Vardiyadan yürüyüş gerçekleştirerek gelen DİĞEL işçileri ile basın açıklaması başladı. Teksif Ege Bölge Sekreteri, örgütlenme süreci ile birlikte baskı, mobbing ve tacize karşı verilen mücadeleyi anlattı. Bu gündemle ilgili mecliste komisyon kurulacağını söyleyerek uluslararası alanda yapılan çalışmaları aktardı.

Devamında DİĞEL Tekstil işçisi basın açıklamasını okudu. Hukuksal sürecin ve sendikal örgütlenmeyi tanımayan DİĞEL patronuna karşı yapılan mücadelenin özetlendiği basın açıklamasında *“Bu sadece işe dönme değil kadınların sesini duyurmaya çalışan bir direniştir”* denildi. Açıklamada fabrikada kadın işçilere yönelik baskı ve tacizler anlatıldı. Fabrika toplantısında *“Sakın hamile kalmayın”* denilmesi bu baskı ve tacize örnek olarak verildi. Dayanışmaya gelenlere teşekkür edilerek basın açıklaması atılan sloganlarla son buldu.

“5 Gün 7 Kent Tek Ses”

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyeleri, Kanun Hükmünde Kararnameler (KHK) ile görevlerinden ihraç edilen kamu çalışanlarının işlerine iadesi için Diyarbakır’dan Ankara’ya 13 Ekim’de yürüyüş başlattı.

Diyarbakır’dan hareket eden KESK üyeleri Urfa, Adıyaman, Antep, Adana, Mersin’in ardından 16 Ekim günü Ankara’ya ulaştı. Bakanlık önüne

yürümek isteyen kamu emekçileri polis tarafından abluka altına alındı.

17 Ekim günü Meclis parkında oturma eylemi yaparak seslerini duyurmak isteyen emekçilerin önü yine polis barikatıyla kesildi. KHK’lıların Meclis parkına girmeleri engellendi. KESK’li kamu emekçileri Madenci Anıtı’nda abluka altında oturma eylemi gerçekleştirdi.

DİSK’in tek sorunu taşınması değil!

Devrimci İşçi Sendikalar Konfederasyonu (DİSK) Genel Merkezi’nin İstanbul’dan Ankara’ya taşınmasının gündeme gelmesinin ardından itiraz sesleri yükselmeye başladı. Aralarında kimi mücadeleci sendikaların da olduğu DİSK’e bağlı 11 sendika *“Sadece taşınma değil, bu bir yön değişimi”* başlığıyla bir açıklama yayınladı. Açıklamada DİSK’in genel merkezinin İstanbul’da olması, Türk-İş’in sınıf uzlaşmacı çizgisinden kopuşunun tarihsel bir simgesi olarak tanımlanıyor. Genel merkezin Ankara’ya taşınması ise *“sınıftan uzaklaşma, bürokrasiye yanaşma”* olarak değerlendiriliyor.

Elbette yapılan vurguların bir anlamı var. Ancak DİSK açısından asıl meselenin genel merkezinin Ankara’ya taşınması olmadığı ortadadır. Çünkü DİSK geldiği aşamada çoktan mücadeleci çizgisini kaybetmiş, sınıftan uzaklaşmış durumdadır. Pek çok fabrika örgütlenmesi ve sözleşme süreci deneyimleri bize fiili-meşru mücadele çizgisinin terk edildiğini, masa başı uzlaşmacı anlayışın hâkim olduğunu göstermektedir. Sadece 1 Mayıs pratikleri dahi DİSK’in geldiği noktayı göstermek için yeterlidir. Ayrıca şunu da unutmamak gerekir ki, genel merkezin taşınması kararı DİSK’in 2020 tarihli 16. Genel Kurulu’nda alınmıştır. 11 sendika yaptıkları açıklamada bu noktaya değinmekte, yönetimin yarıya yakınının değiştiğini, bu nedenle kararın meşruluğunun kalmadığını vurgulamaktadır. Ancak bir şekilde uygulanacağı belli olan bu karara neden bugüne kadar tepki göstermedikleri bir soru işareti olarak durmaktadır. DİSK genel merkezinin taşınması ile ilgili eski üç DİSK genel başkanının açıklaması ise üzerinde daha fazla durmayı hak etmektedir. *“Emeğin başkenti İstanbul’dur”* başlıklı açıklamada, *“DİSK’i Ankara’ya taşımak, onu işçi sınıfının değil, düzenin bir parçası haline*

getirir” denilmektedir. Ancak bu açıklamaya imza atanlardan Rıdvan Budak ve Süleyman Çelebi’nin DİSK’in düzenin bir parçası haline getirilmesine önemli katkılarının olduğu ortadadır. Rıdvan Budak DİSK’in ‘92’de yeniden kurulması sürecinde sınıf sendikacılığı anlayışını terk edip, neoliberal politikalar çerçevesinde *“çağdaş sendikacılık”* anlayışını sahiplenmiştir. DİSK’e bağlı sendikaların emperyalist fon ve kuruluşlardan destek almasının önünü açan kararlarda önemli bir rol oynamıştır. Kendisinin sınıf ihanetçisi kimliği ise herkesin malumudur. Hemen peşi sıra gelen Süleyman Çelebi de bu politikaları sürdürmüştür. Hem Budak hem de Çelebi bu çabalarının mükafatlarını milletvekili olarak almışlardır. Bu durumda kalkıp bu eski genel başkanların DİSK’in düzenin parçası haline getirilmesinden dem vurmaları açık bir ikiyüzlülük örneğidir.

Sonuç olarak DİSK Genel Merkezi’nin Ankara’ya taşınmasının ardından alevlenen tartışmaların DİSK’i içinden bulunduğu durumdan çıkarmak açısından bir anlamı bulunmamaktadır. Bu karara samimi bir biçimde ve sınıfsal kaygılarla tepki gösterenlerin yapması gereken, sadece bu sembolik kararı değil bütünlüğü içinde DİSK’in işbirlikçi-uzlaşmacı çizgisini sorgulamak olmalıdır. Gerisi DİSK’in mevcut genel merkezi ile sendikal bürokrasinin bugün için *“muhalefet”* ayağını oluşturan unsurlar arasında yaşanan çatışmaya dolgu malzemesi olmaktan öte bir anlam taşımaz. İşçi sınıfının ise bürokratlar arasındaki çekişmelerden kazanabileceği hiçbir şey yoktur. Yapılması gereken sendikal bürokrasiye karşı kendi taban örgütlülüklerimizi güçlendirerek fiili-meşru mücadele anlayışının sendikalarımıza hakim kılınması için mücadele etmektir.

Sermayenin refahı, işçinin sefaleti

2026 Merkezi Yönetim Bütçesi Taslağı 23 Ekim’de Cumhurbaşkanı Yardımcısı Cevdet Yılmaz tarafından açıklandı. 30 Ekim’de ise TBMM Plan ve Bütçe Komisyonu’nda görüşülmeye başlandı. Yani sermaye medyasının çok sevdiği tabirle “bütçe maratonu” başladı. Bu “maraton”da kasım ayı boyunca komisyon görüşmeleri yapılacak, aralık ayında ise bütçe taslağı TBMM Genel Kurulu’na getirilecek ve oylanacak. Ne var ki Genel Kurul’da gelir azaltıcı ya da gider artırıcı değişiklikler yapılması mümkün değil. Meclis komisyonlarının ise milletvekilleri için şov yapma mekânı olmak dışında bir işlevi olmadığını biliyoruz. Durum böyle olunca yaşanacak olan da bir maraton değil, senaryosu önden yazılmış bir piyes oluyor.

Cevdet Yılmaz, bu piyesin sunumunu “*bir istikrar ve refah bütçesi*” diyerek gerçekleştirdi. Ekonomik istikrarı ve toplumun farklı kesimleri arasında gelir adaletini sağlamak konusunda ne kadar kararlı olduklarının altını çizdi! Bu “kararlılığın” sonuçlarını önceki yıllardan biliyoruz. Milyonlarca işçi ve emekçi hazırlanan bütçelerin gelir kalemlerinde temel kaynak olarak yer alırken harcama kalemlerinde hep uluslararası sermayeye aktarılan faiz ödemeleri, yerli kapitalistlere ve yandaşlara çekilen peşkeşler yer alıyor. Bu yanıyla açıklanan 2026

bütçe taslağının önceki yıllardan bir yaklaşım farklılığı bulunmuyor. Rakamlar güncelleniyor ama bütçenin ruhu ve yapısı olduğu gibi devam ediyor.

Bu durum şaşırtıcı da değil. Zira bütçeler, gelirlerin nereden toplanacağı ve harcamaların nerelere yapılacağını gösteren belgeler olarak sınıfsal tercih ve tutumların dolaysız yansımasıdır. Kapitalist bir ülkede bu tercih ve tutumların yönü ise zaten bellidir. Hele söz konusu ülke Türkiye gibi “*IMF’ye borcumuz yok!*” efelenmeleri eşliğinde adı konulmamış bir IMF programı uygulayan, Hazine ve Maliye Bakanlığı’nı bu programın eksiksiz uygulanması için gönüllü bir IMF memuruna emanet eden bir ülke ise...

Ama, biz yine de rakamlara biraz daha yakından bakalım. Kürsülerde emperyalistlere efelenmekten(!), sermayenin kulağını çekmekten(!) geri kalmayan tek adam rejiminin kime hizmet ettiğini, kime düşmanlık yaptığını bir kez daha görelim.

Hazırlanan taslağa göre 2026 yılında bütçe gelirlerinin 16,2 trilyon TL, giderlerinin ise 18,9 trilyon TL olması hedefleniyor. Bu, 2025 yılı bütçesine göre sırasıyla yüzde yüzde 26,5 ve 28,5 oranlarında artış olduğu anlamına geliyor. Gider ve gelir hedefi arasındaki 2,7 trilyon TL ise “bütçe

açığı”nı oluşturuyor. Geçtiğimiz yıl bu rakam 2 trilyon TL civarındaydı. Yani bütçe açığı “hedefi”nde yüzde 35’lik bir artış söz konusu. Burada bütçe açığı için ifade edilen rakamın uluslararası sermayeye yapılacak faiz ödemeleri ile hemen hemen aynı düzeyde olduğunu altını çizmek gerekiyor. Yani bütçenin yüzde 14,2’si uluslararası sermayeye “sadece” faiz ödemeleri için kullanılacak. Bu rakamlar tek adam rejiminin efelenmelerinin içinin ne kadar boş olduğu göstermeye yetiyor da artıyor.

Bu rakamlara Kamu-Özel İş birliği projeleri ve çeşitli biçimlerde kapitalistlere doğrudan yapılan ödemeleri ve yine kapitalistlere yönelik vergi muafiyetlerini eklediğimizde bütçede “yaratılan” kaynakların kimler için nasıl kullanıldığı da ortaya çıkmış oluyor. Planlanan vergi muafiyeti, yani devletin toplamaktan vazgeçtiği vergi geliri 3,6 trilyon TL’nin üzerinde. Bunun önemli bir bölümünü ise kapitalistlere getirilen vergi istisnaları oluşturuyor. SGK transferleri adı altında emekli aylıkları için ayrılan kaynak ise 1,8 trilyon TL civarında. Yani, 16 milyon emekli için 1,8 trilyon kaynak ayıran 2026 bütçesi bir avuç kapitaliste 6 trilyonun üzerinde doğrudan kaynak transfer etmeyi planlıyor. Bir de pişkince ağızlarını her açtıklarında emeklinin bütçeye nasıl yük olduğunu anlatmaya devam ediyorlar!

“Rakamların da ortaya koyduğu gibi 2026 bütçesi bir rant ve savaş bütçesidir. Gelir dağılımını daha da bozmaktan başka bir işlevi olmayacak olan bu bütçenin işçi ve emekçiler için karşılığı daha fazla yoksulluk, daha fazla işsizlik olacaktır. Bütçeden sermayenin payına rant ve “refah”, işçi ve emekçilerin payına sefalet düşmektedir.

Yine demokrasi ve barışı dillerine dolayanların “savunma ve güvenlik” adı altında savaş harcamalarına ayırdıkları kaynak ise 2,1 trilyon TL’nin üzerinde. Yani 2026 bütçesi de sadece sermayeye aktardığı rant kaynakları ile değil, bir savaş bütçesi olma özelliği ile de yıllardır süren bütçe geleneğini devam ettiriyor.

Tek başına saray için ayrılan bütçe bile 21 milyar TL’nin üzerinde. Yani itibarlarından tasarruf etmeyenler emekçilerden yapılan kesintilerden oluşan bütçe ile günde tam 58 milyon TL harcamayı planlıyorlar. Bu rakam dakikada yaklaşık 40 bin TL’ye denk geliyor. Bir emekçinin bir ay boyunca alın teri ile kazanamadığı paraları sadece bir dakikada gösteriş ve şatafatları için harcayacaklar.

Bütçenin gelir kalemlerine ilişkin yapılan planlamalar ise bir rant ve savaş bütçesi olarak taslağın sınıfsal karakterini tamamlıyor. 16,2 trilyon TL olması öngörülen gelirlerin önemli bir bölümünü doğal olarak vergi gelirleri oluşturuyor. Bu vergi gelirlerinde ise KDV gelirleri 4 trilyon TL, ÖTV gelirleri ise 2,5 trilyon TL ile öne çıkıyor. “Gelirde adalet” masalları anlatanlar bütçe gelirlerinin neredeyse yarısını KDV ve ÖTV gibi dolaylı vergiler üzerinden planlarken vergi yükünü de işçi ve emekçilerin üzerine yıkmış oluyorlar. Sadece dolaylı vergiler de değil. Buna ücretli çalışanlardan kesilecek

gelir vergisi olarak planlanan 3,5 trilyon TL’yi eklediğimizde bütçe gelirlerinin yüzde 80’den fazlasını işçi ve emekçilerden karşılamayı planladıkları ortaya çıkıyor. Kapitalistlerden toplanan kurumlar vergisinin ise sadece 1,7 trilyon düzeyinde olması öngörülmüyor. Oysa vergi muafiyetleri adına vazgeçilen vergi gelirleri arasında sadece Kurumlar Vergisi’nin 768 milyar TL ile önemli bir payı bulunuyor.

Rakamların da ortaya koyduğu gibi 2026 bütçesi bir rant ve savaş bütçesidir. Gelir dağılımını daha da bozmaktan başka bir işlevi olmayacak olan bu bütçenin işçi ve emekçiler için karşılığı daha fazla yoksulluk, daha fazla işsizlik olacaktır. Bütçeden sermayenin payına rant ve “refah”, işçi ve emekçilerin payına sefalet düşmektedir.

Onlar, IMF ve kapitalistlerin direktifleri ile hazırladıkları ekonomik programları ve bütçeleri ile gemiciklerini yüzdürmeye devam etmek isteyebilirler. Ama işçi sınıfı ve emekçiler bu emek düşmanı politikalara ve bütçeye mahkûm değiller. Kaynakların ranta ve savaşa değil, temel kamu hizmetlerine, yani emekçiye ayrıldığı bir bütçe mümkün ve zorunlu. Böyle bir bütçe hazırlamanın yolu ise sermayenin sınıf diktatörlüğüne karşı mücadeleden geçiyor.

Asgari ücretten vergi alınmıyor mu?

Devlet bütçelerinin gelir kalemini önemli oranda vergiler oluşturur. Ve bu vergiler sözde vatandaşların ihtiyaçlarını karşılamak, kamu hizmetlerini yerine getirmek için kullanılır. Sermaye sınıfının ideologlarına göre bu aynı zamanda gelirde adalet sağlamanın ve “sosyal devlet” olmanın bir gereğidir.

Anayasa maddelerine bakılırsa Türkiye Cumhuriyeti de bir “sosyal devlet”tir. Ne var ki Türkiye, dünyada vergi gelirleri arasında dolaylı vergi oranının en yüksek olduğu ülkeler arasında başı çekmektedir. Bu devlet gelirlerinin önemli bir bölümünün geniş emekçi kesimlerden toplandığını gösteren, gelirde ve vergide adaletsizliği ortaya seren önemli bir veridir. Bununla birlikte, Türkiye, aynı zamanda kamu harcamalarının en düşük olduğu ülkeler arasında da önemli bir yere sahip. Yani, Türkiye’de işçi ve emekçiler vergi yükünü sırtlandıkları gibi bunun karşılığı olarak verilmesi gereken hizmetleri de satın almak zorunda bırakılarak bir kez daha soyuluyorlar.

Tablo böyleyken AKP üç yıl önce yaptığı bir düzenleme ile asgari ücreti vergi dışı bıraktı. Daha doğru bir ifade ile ücretlerin asgari ücrete kadar olan bölümünü “vergi istisnası” kapsamına aldı. 2026 bütçe taslağında bu rakam 1,6 trilyon TL civarında. Peki, bu “istisna” gerçekten işçi sınıfının üzerindeki vergi yükünü hafifletmek anlamına mı geliyor?

Açlık sınırının 30 bin TL’ye

dayandığı bir ülkede asgari ücretin 22 bin TL olması gerçeğini düşünürsek ortada işçi sınıfının koşullarını iyileştiren bir durum olmadığı görülüyor. Kaldı ki, ücretlerden kesilen gelir vergisi patronların işçiler adına ödemesi gereken bir vergi türü. İşçinin ay sonunda eline geçecek parayı etkilememesi gereken, ama patronların bir maliyet kalemi olarak işçilik ücretinin parçası olarak değerlendirdiği bir tutar. Asgari ücretin açıklık sınırının bile fersah fersah altında kaldığını düşünürsek bu muafiyetin kapitalistlerin işçilik maliyetlerini düşürmek dışında bir sonuç üretmediği de kendiliğinden ortaya çıkıyor.

Ama bu kadar da değil. Ortada bir de devletin bu vazgeçtiği geliri “telafi etmesi” sorunu var doğal olarak. 2026 bütçesi için bu rakamın 1,6 trilyon TL civarında olduğunu söylemiştik. Bu açığın telafi edildiği yer ise bir kez daha dolaylı vergiler oluyor.

Sonuçta işçiye verilen bir “vergi desteği” olarak pazarlanan düzenleme ile hem patronların yükü hafifletilmiş oluyor hem de bu açığı kapatmak için fatura bir kez daha işçi ve emekçilere kesiliyor.

Vergi düzenlemeleri sınıfsal tutum ve tercihlere dayalı düzenlemelerdir. Ve sermayenin vergilendirilmediği, temel kamu hizmetlerinin doğru düzgün verilmediği bir düzende atılan tüm adımlar kapitalistlere kaynak aktarmaktan başka bir sonuç üretmez.

ABD'de "Krala hayır!" eylemleri...

Amerikalılar "savaşın ve ölümün kralı"na karşı!

Ocak 2025 yılında ikinci kez başkanlık koltuğuna oturan Donald Trump, kral olmak istediğini söylemiş ve "Göreve geldiğim gün diktatör olacağım" tehdidi savurmuştu.

"Maskesiz emperyalist" olmayı tercih eden Trump kaba faşist zihniyetini hem içeride hem dışarıda sergiliyor. İsrail'in Gazze'de işlediği soykırım suçuna ortak olmuş, birçok ülkeyi tehdit etmişti. Şu günlerde ise Latin Amerika'da kendisine boyun eğmeyen yönetimleri devirmek için askeri yığınak yapıyor.

Etrafa savaş, yıkım ve ölüm saçan bir rejimin ülke içinde de zorbalığa başvurması, sosyal haklara saldırması, demokratik hakları gasp etmesi kaçınılmazdır. Trump'ın başını çektiği faşist çete de bunu yapıyor. Milyonların sokaklara çıkıp "Krala hayır!" diye haykırması, bu çetenin yönetimine karşı biriken öfkenin de büyük olduğunu gösteriyor.

"Krala hayır!" gösterilerinin ikinci dalgası 18 Ekim günü ABD'nin 2700 kent ve kasabasında gerçekleştirildi. Eylemleri organize eden örgütler, katılımın 7 milyona ulaştığını duyurdular. Gösteriler hem yaygınlık hem katılım bakımından Amerika tarihinin en büyük eylemlerinden biri oldu. "Krala

hayır!" eylemlerinin ilki ise dört ay önce yapılmış, 6 milyona yakın kişi katılmıştı.

Milyonlar sokaklara çıktığı halde eylemlere katılımın düşük olduğunu iddia eden Trump, faşist baskı ve zorbalığa karşı sokaklara çıkan halka hakaret etti. Yapay zekâ ile hazırlatıp sosyal medya hesabından yayınladığı bir videoda, üzerinde "Kral Trump" yazılı ve kafasına taç takan Trump'ın kullandığı bir uçaktan göstericilerin üzerine dışkı atılıyor.

Sokaklara çıkan milyonlarca genç, işçi-emekçi, kadın, emekli ve göçmene Trump küstahça hakaret ederken, etrafındaki faşist grup ise, eylemlere katılan milyonlara şu ifadelerle saldırdı: " Hamas destekçileri", "antifa teröristleri", "yasa dışı yabancılar", "azıllı suçlular"...

Dünyaya savaş, yıkım ve ölüm saçan Trump yönetimi dolar milyarderleri kapitalistleri ve Amerikan tekellerini temsil ediyor. Bu kapitalistler, Trump'ın "Dışarıda savaş ve işgal, içeride faşist rejim" politikasının dayanakları aynı zamanda.

18 Ekim'de milyonların şiar ve talepleriyle sokaklara çıkması, Trump'ın başını çektiği faşist çeteye karşı ciddi bir muhalefetin olduğunu ortaya koydu. Eylemlere katılanlar

demokratik hakların yok edilmesini, göçmenlere yönelik saldırıları, şehirlere asker gönderilmesini, toplu işten çıkarmaları ve sosyal programların kaldırılmasını protesto ettiler. Ayrıca Gazze'deki soykırıma, kitlesel yoksulluk artarken oligarşinin zenginleşmesine, diktatörlük ve savaşa doğru yol alan gidişata da karşı çıktılar.

"Krala hayır!" gösterileri, Trump yönetiminin diktatörlük kurma hazırlığına karşı halk muhalefetinin arttığını gösterdi. Beyaz Saray faşizm kokuyor ve milyonlar bu iğrenç kokuyu almaya başladı.

Trump'ın sokaklara çıkan halkın üzerine dışkı döktüğünü gösteren yapay zekâ videolarının yayınlaması iğrenç olduğu kadar faşist zihniyeti yansıtıyor. Trump gibi kabinesinde yer alan kişiler de küstah milyarderlerden oluşuyor ve halkın önemli bir kesimi bunun farkında.

Bu görkemli eylemlerin Trump ve çetesini durdurmaya yetmeyeceği açık. Bu da Amerikalı işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara, göçmenlere daha çetin mücadelelere hazırlanmak dışında bir seçenek bırakmıyor. Kapitalist oligarkların ve onları temsil eden Trump'ın kanlı planlarını bozmanın, mücadeleyi büyütmek dışında bir yolu bulunmuyor.

Bu görkemli eylemlerin Trump ve çetesine durdurmaya yetmeyeceği açık. Bu da Amerikalı işçilere, emekçilere, gençlere, kadınlara, göçmenlere daha çetin mücadelelere hazırlanmak dışında bir seçenek bırakmıyor. Kapitalist oligarkların ve onları temsil eden Trump'ın kanlı planlarını bozmanın, mücadeleyi büyütmek dışında bir yolu bulunmuyor.

Kadın işçilerin baharı...

Ezilmediğimiz, sömürülmediğimiz, kadın kimliğimizden kaynaklı hor görülmediğimiz, baskıya ve tacize uğramadığımız, mesai bitiminin ardından evin tüm işlerini göğüslemek zorunda kalmadığımız bir yaşam hepimizin özlemi...

Bugün pek çoğumuza hayal gibi gelen, gerçekleşmesinin olanaksız olduğunu düşündüğümüz bu yaşamın adımları bundan tam 108 yıl önce gerçekleşen Ekim Devrimi ile Rusya'da atıldı.

Sömürü, baskı ve zorbalığın hâkim olduğu Çarlık Rusya'sında savaşın alabildiğine yoksullaştırdığı işçi ve emekçi kitleler ile ezilen halklar ayağa kalkarak tarih sahnesine çıktılar. 1917 yılında Bolşevik parti önderliğinde işçiler ve yoksul köylüler iktidarı ve kendi kaderlerini kendi ellerine aldılar. Elbette bunu yıllar boyunca kadını-erkeğiyle yürüttükleri sınıf mücadelelerinin sonucu olarak gerçekleştirdiler.

İşçilerin iktidarı, işçi sınıfı ve tüm ezilenler için olduğu kadar kadınların eşitliği ve özgürlüğü için de çok önemli kararların altına imza attı. Daha devrimi takip eden aylarda o güne kadar ikinci sınıf olarak görülen kadınların tam hak eşitliğini sağlamaya dönük

yasal adımlar hızla atıldı. 1918 yılında çıkarılan Medeni Kanun ile kadınların temel hakları güvenceye alındı. Bu düzenlemeler ile birlikte kadınlara oy hakkı tanındı. Aile reisi olarak erkeğin otoritesine son verildi. Boşanma hakkı, kürtaj hakkı yasal güvence altına alındı. Çalışma yaşamında ise eşit işe eşit ücret, 8 saatlik işgünü, kadın emeğinin korunmasına, anne ve çocuk sağlığının güvence altına alınmasına dönük düzenlemeler hızlı bir şekilde hayata geçirildi.

Ancak Sovyet iktidarının kadınlara kazandırdıkları çıkartılan yasalardan çok daha fazlasıdır. Zira bugün olduğu gibi o dönemde de kadınların eşitliği ve özgürlüğünün önündeki engellerin başında kadının görevi olarak görülen ev işleri ve çocuk bakımı yükleri ile kadını köleleştiren binlerce yıllık ataerkil kültür ve değerler geliyordu. İşçi iktidarı, kadını üretimin içine aktif bir şekilde çekmekle birlikte, kadınların görevleri olarak tanımlanan ev işleri, çocuk bakımı vs. gibi işlerin toplumsallaştırılması için çok ciddi adımlar attı. Çocuk yuvaları, kreşler, ortak yemekhaneler, çamaşırhaneler yaygın bir şekilde açıldı. Beraberinde kadınların eşitsizliğini pekiştiren ataerkil kültüre karşı amansız bir mücadele başlatıldı.

Elbette bunları tamamlayan şekilde en geniş işçi ve köylü kadın kitlelerini toplumsal-siyasal yaşama ve devlet yönetimine çekebilmek için etkin bir çaba sarf edildi.

Bugün uğruna mücadele ettiğimiz pek çok talebin devrimin daha ilk yıllarında işçi iktidarı tarafından hayata geçirildiğini çok açık bir şekilde görebiliyoruz.

Dışarıdan ve içeriden çok yönlü kuşatmanın ve içine doğduğu özgün olumsuz koşulların ürünü olarak işçi iktidarı uzun ömürlü olamadı. Ancak bu durum Ekim Devrimi'nin işçi sınıfı, emekçiler ve elbette ki kadınlar için tarihsel önemini ortadan kaldırmıyor.

Dahası işçi iktidarı deneyimi bize kadınların gerçek kurtuluşunun yolunun nereden geçtiğini somut olarak gösteriyor. Zira, tarihsel olarak baktığımızda, kadının ezilmişliğinin temelinde, özel

mülkiyetin ve beraberinde sınıfların ortaya çıkması yatmaktadır. Bu zemini, yani insanın insanı sömürmesine dayanan düzeni ortadan kaldırdığımızda, tüm toplumun olduğu gibi kadınların özgürleşmesinin de koşullarını yaratırız. Ekim Devrimi'yle birlikte işçi iktidarının yaptığı da bu olur. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı yaratmak için kurulan işçi iktidarının gücüyle kadınların özgürlüğünü ve eşitliğini engelleyen tüm yasalara, kurumlara, anlayışlara darbe vurulur. Bu iktidarın gücüyle binlerce yıldır var olan ataerkil gelenek ve değerlere karşı güçlü bir mücadele verilir. Yine bu iktidarın gücüyle kadını ve erkeğiyle yeni toplumun yeni insanlarını yaratmak için önemli adımlar atılır.

Ekim Devrimi 108. yılında da biz kadınların yolunu aydınlatmaya devam ediyor.

Sovyetler Birliği'nde 'Tüm Birlik Sendikalar Merkez Konseyi Sekreteri' ve 'Sovyet Kadınları Anti-Faşist Komitesi Başkanı' olarak görev yapan Nina Popova, Sosyalizm Diyarında Kadın adlı kitabında, Ekim Devrimi öncesinde kadınların maruz kaldığı sömürü ve her türlü hak yoksunluğunun yanı sıra, Ekim Devrimi sonrasında kadınların esaretinin son bulmasına ve toplumsal yaşama katılmalarına dair yapılan çalışmaları anlatır.

Sovyet iktidarı kurulur kurulmaz, kadın sorununun çözümüne ilişkin adımların hızla atıldığına işaret ediyor Nina Popova. Çarlık Rusya'sında kadına biçilen ikincil rolün, Ekim Devrimi ile

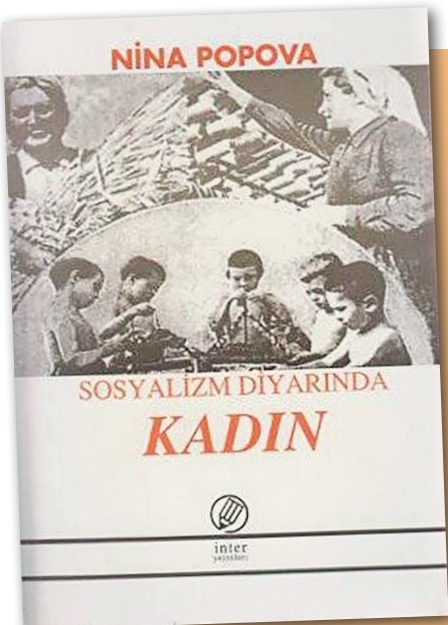
nasıl ortadan kaldırıldığına ve kadının özgürlüğü ile eşitliği için atılan samimi ve köklü adımlara, kadınların kendi anlatımlarıyla şahit oluyoruz bu kitapta.

Ekim Devrimi'nin hemen sonrasında hem yasal olarak hem de fiilen kadınların eğitim ve iş yaşamına dahil edilmesi, aile içinde ve her yerde erkekle eşit haklara sahip olması, toplumsal yaşama katılımının önündeki her türlü engelin kaldırılması gibi atılan adımlar kitapta detaylı şekilde işleniyor.

Bunlardan kabaca birkaç örneğe bakacak olursak; 1929 yılından 1937 yılına kadar geçen sürede

istihdam edilen kadın sayısı dörde katlanarak kadınların iş yaşamına katılımı sağlanıyor. Eğitim, Çarlık Rusya'sında sadece zenginlerin ulaşabildiği bir hizmetken 1940 yılında öğrencilerin %49,3'ü kız öğrencilerden oluşuyor. Bilimde, sanatta, ülke yönetiminde, sanayide kısacası her türlü alanda yürütülen çalışmaların yarısının kadınlardan oluşması sosyalist bir sistemde kadınların konumuna dair fikir edinmemizi sağlıyor.

'Kadınlar Sovyetlere çok şey borçlu' diyor Nina Popova, aynı şekilde kadınların mücadelesi ve çabasının sosyalist inşayı nasıl güçlendirdiğini de belirterek...

Sosyalizm diyarında kadın...

İşçi sınıfının büyük tarihsel zaferi: Sosyalist Ekim Devrimi

108 yıl önce, 1917'nin 25 Ekim'inde (bugünkü takvimle 7 Kasım) işçi sınıfı tarihte ilk kez siyasi iktidarı kendi eline aldı.

Tüm dünyada işçi sınıfına, emekçilere ve ezilenler halklara kurtuluşun yolunu gösteren bu sarsıcı olay, hiç şüphe yok ki yeni bir çağın da başlangıcının ilanı oldu. Bu muazzam tarihsel gelişme işçi sınıfının gereğince örgütlendiğinde nelere kadir olabileceğini ortaya koymakla kalmadı. Temelleri Marx ve Engels tarafından ortaya konulan sınıf mücadelesi yasalarının da doğrulanması oldu.

Çarlık Rusyası'nda yaşayan her milliyetten Rusya işçi ve emekçilerin bu devrimle kurduğu Sovyet Cumhuriyeti artık yaşamıyor. Ama bu devrimin dersleri ve deneyimleri yol göstermeye, mücadelemizde biz işçilere ışık olmaya devam ediyor.

Ekim Devrimi bir anda patlak vermedi. Onun gerisinde yıllarca süren sınıf mücadeleleri ve bu mücadelelere önderlik eden işçi sınıfının devrimci partisi, yani Bolşevik Parti vardı.

Rusya'da Çarlık tüm toplumun üzerine bir karabasan gibi çökmüştü. Toprakların çoğu Rus feodalleri ve zengin köylüleri tarafından bölüşülmüştü. Yoksul köylüler onların topraklarında çalışıyor ama açlıktan kırılıyordu.

Fabrikalarda günde en az on iki-on dört saat çalışan işçiler de ağır bir sefalet ve yoksulluk içinde yaşıyorlardı. Azgın sömürüye kötü yaşam koşulları eşlik ediyordu. Demokratik hak ve özgürlükler yok denilecek kadar azdı. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önü baskı, yasak ve kısıtlamalarla kesiliyor, sendika kurmak ve greve çıkmak bile suç sayılabiliyordu. Düşünceyi ifade etmek, gösterilere katılmak da cezalandırılması gereken eylemlerdi.

Azgın sömürü ve baskılar Çarlık yönetimine karşı büyük bir öfke birikimine yol açtı. 1905 yılında

işçiler ayağa kalktılar. Petersburg'da grevler yayıldı, işçiler, kendi meclislerini, Sovyetleri kurdular. Tüm Rusya'da fabrikalardan seçilen temsilciler Sovyetlerde yer alıyor, işçiler ve köylüler karar alma süreçlerine doğrudan katılıyorlardı. Burjuva parlamentolarından farklı olarak bu temsiliyet, alınan kararların işçilerden ve emekçilerden kopmasına izin vermiyordu. Böylece Sovyetler işçi sınıfı demokrasisinin en canlı örneğini oluşturdu.

1905 yılında gerçekleşen ayaklanma yenildi ama çok önemli bir gerçeği ortaya koydu. İşçiler bir araya geldiklerinde, hiçbir güç onların önünde duramıyordu. Çarlık geçici de olsa bu devrim kalkışmasının basıncıyla kimi hakları tanımak, bazı reform kararları almak zorunda kaldı.

Sonraki yıllarda Rusya'da koşullar ağırlaşırken, 1905 devrim kalkışmasının ardından geçici bir durgunluk yaşayan işçi hareketi 1912 yılına doğru tekrar canlandı. 1914'de ise Birinci Dünya Savaşı başladı. Halkın çocukları cephelerde can verirken, zenginler savaşın kârını topluyordu. Köylerde ve şehirlerde açlık sıradanlaşmıştı. Kadınlar sabahın köründe ekmek için sıraya giriyor, kimi zaman hiçbir şey bulamadan dönüyordu. İşte bu koşullarda, 1917 Şubat'ında kadınlar eylemlere başlayarak, "Ekmek istiyoruz!" haykırışını yükselttiler. Onlara fabrikalardan işçiler, daha sonra askerler katıldılar. Sokaklarda yüz binler yürüdü ve Çarlık devrildi.

Çarın gitmesi emeğin kurtuluşu anlamına gelmedi. Yerine geçen burjuva hükümet savaşı sürdürdü, işçilerin taleplerini reddetti. İşçilerin ve köylülerin öfkesi büyüdü. Kurulan burjuva hükümet kitlelerin güvenini kazanamayınca, yardımına sosyalist görünümlü reformistler koştular. Ard arda kurulan hükümetler başarısız kalınca, işçi ve emekçiler iktidarın Sovyetler tarafından alınması talebini yükselttiler. Bunun üzerine, başından itibaren bu görüşü

savunan işçi sınıfının devrimci partisi Bolşeviklere saldırılar başladı. Devrimi ilerletme cesareti gösteremeyenler karşı devrimci safa geçtiler. Lenin'in önderliğinde Bolşevikler ve işçiler geri adım atmadılar. Ağustos'ta General Kornilov darbe yapmaya kalktı. Bolşevik işçiler ve askere alınmış köylüler bu darbeyi durdurdular.

Ve sonunda o tarih geldi. 25 Ekim 1917 (bugünün takvimiyle 7 Kasım) gecesi, işçiler ve askerler Kışlık Saray'ı kuşattılar. Sabah olduğunda, iktidar Sovyetlerin elindeydi. Lenin tüm ülkelerin işçilerine "Buz kırıldı, yol açıldı!" diyordu. Bu, kapitalist sömürü düzenine dünya ölçeğinde vurulmuş büyük bir darbeydi. İşçi sınıfı tarihte ilk kez kendi iktidarını kuracak koşullara sahip olmuştu.

Kurulan işçi iktidarı hızla önemli kararlar aldı. Topraklar köylülere dağıtıldı. Fabrikalar başta olmak üzere ülke işçilerin yönetimindeydi. Milyonların ölümüne yol açan savaşa son verilerek barış ilan edildi. Kadınlar erkekler ile eşit haklara kavuştular. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanındı. Özel mülkiyet düzeninin temellerine yönelen Ekim Devrimi bütün bir toplumu değiştirmeye başladı.

Tarihte büyük olaylar yalnızca gerçekleştiği dönemde yol açtığı sonuçlarla değil, sonrasına bıraktıkları mirasla da değerlendirilir. Birincisi, şanlı Ekim Devrimi işçi sınıfına kendi gücüne inanmayı öğretti. Dünyayı sömürüp sahiplenilenlerin değil, onu üretenlerin tarihe yön verebileceğini gösterdi. İkincisi, örgütsüz bir sınıfın kurtulamayacağını kanıtladı. Bolşevik Partisi'nin yılları bulan mücadelesi ve devrimci parti anlayışı olmasaydı, bu parti

işçi sınıfı ile et ve tırnak gibi kaynaşmasaydı, Ekim Devrimi başarıya ulaşamazdı. Üçüncüsü ise işçi sınıfının sınır tanımayan mücadelesinin bütün dünyaya yayılması oldu. Ekim Devrimi'nin açtığı çığırda Avrupa'da, Asya'da, Latin Amerika'da işçiler ve ezilen haklar ayağa kalktılar.

Rusya'nın işçi ve emekçileri devrimden sonra çok büyük zorluklarla yüz yüze kaldılar. Yabancı orduların müdahaleleri ve dört yıl süren bir iç savaşla boğuştu. Başta Alman Devrimi olmak üzere Ekim Devrimi'nin ardından gerçekleşen Avrupa devrimlerinin başarıya ulaşamaması, Rusya işçi sınıfını yalnız bıraktı. Böylece tek ülkede sosyalizmin inşası gibi daha öncesinde düşünülemeyen ağır bir yükte karşı karşıya kaldılar. Her yandan tecrit edilmiş bir ülkede bu zorlu mücadelede yapılan hatalar, bürokrasinin güçlenmesine ve sosyalizm düşüncesinden sapmalara yol açtı. Kurulan işçi iktidarı zamanla çözüldü. Yerini yönetim-denetim mekanizmalarına bürokratik bir kastın hâkim olduğu bir iktidar biçimine bıraktı. Ve sonunda Ekim Devrimi'nin ürünü olan SCCB yıkıldı. Ancak bu durum Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamını ve önemini ortadan kaldıramadı.

Bugün dünyamız kapitalizmin yol açtığı savaşlar, çevre yıkımı, yoksulluk, açlık gibi sorunlar içinde büyük bir felakete doğru giderken, insanlığın önünde sadece iki seçenek buluyor: Ya barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!

108. yılında Ekim Devrimi bize sosyalizme giden yolun nereden geçtiğini göstermeye devam ediyor.

*Ve bir gün geleceğiz biz,
biz ikimiz
Kuytularında yurdumuzun
Gecelerinde
Yeni düşmüş yıldızlar gibi
Kentin kucağına
ya da kıyılarına
Emeğin faizden ucuz olduğu
canpazarına
Ya da vardiyasından dönen işçinin
Kuytu sokağına
Geleceğiz bir gün
biz ikimiz.
Muzaffer Erdost*

“Kâğıt, kurşun ve basımevi kokusuyla”

İlhan Erdost!

7 Kasım 1980’de katledildi İlhan Erdost. 12 Eylül faşist darbesinin hemen ardından yasaklanacak, yok edilecekler listesindeydi. Ödediği ağır bedel ve kısacık ömründe “kağıt, kurşun ve basımevi kokusuyla” abisiyle birlikte topluma kazandırdıkları eserler unutulmayacak...

1960’lı yıllar, tüm dünyada mücadelenin güçlendiği, eşitlik ve özgürlük rüzgarlarının estiği bir dönemdir. Bu mücadeleden etkilenen abi Muzaffer Erdost 1965 yılında marksist klasikleri yayınlamak için Sol Yayınları’nı kurar. Daha sonra kardeşi İlhan Erdost da yayınevinde çalışmaya başlar. Bilimsel sosyalizmin sesini duyurmak isteyen Erdost kardeşler, kurdukları yayınevi ile marksist klasikleri Türkçe’ye kazandırır. Böylece ‘60 ve ‘70’li yılların yükselen devrimci mücadelesine, bu mücadelenin taşıyıcı olan kuşaklara, işçilere, emekçilere, gençlere, aydınlara paha biçilmez bir hizmet verirler.

Yükselen devrimci kitle mücadelesinin önünü kesmek için 12 Mart 1971 darbesi geldiğinde

abi Muzaffer Erdost tutsak edilir. İlhan yayınevinin işlerini tek başına üstlenir. Yaşanan zorbalık günlerinde sadece insanlar tutsak edilmez. Örgütlenme hakkı gasp edilir, yayınevleri kapatılır, gazeteler ve marksist klasikler yasaklanır.

1974 yılında tutsaklığı biten Muzaffer Erdost ile İlhan kaldıkları yerden omuz omuza mücadeleye devam ederler. Gözaltı, baskı, tehdit ve yasaklamalara rağmen yılmadan basın işlerini sürdürürler. 12 Eylül kanlı darbesinden sonra İlhan Erdost ağabeyi Muzaffer Erdost ile birlikte gözaltına alınır. Mamak zindanına götürülürler. Onları gözaltına alan eli kanlı faşist astsubay Şükrü Bağ’ın verdiği emirle dört er tarafından gözaltı aracında saatlerce işkence görürler. Cezaevi girişinde devam eden ağır işkenceler sonucunda İlhan Erdost onurla sürdürdüğü yaşamına gözlerini kapar.

Katledildiği bilgisini hem avukatı hem mücadele dostu olan Halit Çelenk alır. Mamak Cezaevi’ne giden Halit Çelenk işkencenin kanıtı olan düğmeleri tamamen

kopmuş kanlı paltosu ile eşini bulamadıkları tek ayakkabısını alır. İlhan’ın katledilişinin ardından bilindik yargılama süreci başlar. Katil cunta işkenceci dört er ve bir astsubaya göstermelik cezalar verir.

İlhan Erdost inandığı sosyalizm mücadelesinin en şanlı gününde, Büyük Ekim Devrimi’nin yıldönümünde yaşamını yitirdi. Bu topraklarda gelişen mücadeleye kılavuzluk edecek kitapları basmak, dağıtmak, devrim mücadelesini güçlendirmek ve var olan birikimi daha ileri taşımak demektir. İlhan Erdost yaptığı çalışmalarla, bastığı kitaplarla devrim ve sosyalizm mücadelesinde yaşayacak. Ve anısı hiç unutulmayacak.

(Emekçi bir ailenin çocuğu olan İlhan Erdost 1944 yılında Tokat Artova’da doğmuştu. Yoksulluk nedeniyle okulu bırakıp çalışmak zorunda kalmış, daha sonra ağabeyi Muzaffer Erdost’un yanına Ankara’ya gelmişti. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi’ni çalıştığı için bitiremedi. Katledildiğinde 36 yaşında iki çocuk babasıydı.)

*Kapital’in düzeltiminden
yenice kalkmıştır*

*Kızarmış,
kan oturmuştur gözlerine*

*Gömleğinde, ter ve boya
Kağıt ve kurşun*

*Basımevi kokusuyla
Gelin İlhan düşlerime
Metin Demirtaş*

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Bir ay, otuz gün değil artık Asgari ücretle yaşamak...

Antep'ten bir tekstil işçisi yazdı...

Kâğıt üzerinde dört rakam, kasada bir ekmek, rafta bir umut demek artık. Ayın sonunu getirmek değil mesele; ayın ortasında bile nefes alacak bir alan kalmıyor insana. Her şeyin fiyatı artarken, insanın değeri azalıyor gibi.

Sabahları servise yetişmeye çalışan o işçi, cebindeki son bozukluğu sayarken düşünür: "Bugün çocuklara süt alabilecek

miyim?" Bir anne markette kasaya geldiğinde, deterjan ile makarna arasında bir tercih yapmak zorunda kalır. Çünkü her ikisini de alamaz. Bir baba, kirayı ödemek için mesaiye kalır; çocuğunun doğum gününü geçirir.

Asgari ücretle yaşamak, aslında sürekli bir eksilme hâlidir. Eksilen sadece para değildir; sabır, umut, inanç da gider yavaş yavaş. Bir

zamanlar "çalışırsan kazanırsın" denirdi, şimdi "çalışırsan hayatta kalırsın" diyorlar.

Kira, faturalar, mutfak masrafı derken maaş daha zarfın içindeyken tükenir. Oysa bu insanlar ülkenin çarkını döndürür; sabahın ayazında, gecenin karanlığında üretirler. Yine de ellerine geçen, yaşamaya değil, sadece yaşamamaya yetecek kadardır.

Asgari ücretle geçinememek, sadece bir ekonomik sorun değildir. Bir adalet, bir vicdan, bir insanlık sorunudur. Çünkü hiçbir insan, emeğinin karşılığında yoksulluğa mahkûm edilmemelidir. Bir ülkenin refahı, en zengininin değil, en yoksulunun nasıl yaşadığıyla ölçülür.

Ve bugün, o ölçü çok düşük. Birileri "sabredin" derken, sabrın da fiyatı artıyor. Yorgun yüzlerde aynı soru yankılanıyor: "Ne zaman insanca yaşayacağız?"

Eşit işe eşit ücret!

İzmir'den BMİS üyesi bir işçi yazdı...

Biz metal işçileri yıllardır aynı makinada, aynı banтта, aynı risk altında çalışıyoruz. Alın terimizi patronların kasasına akıtıyoruz, hayatımızın en değerli saatlerini fabrikalara bırakıyoruz. Ama MESS denen patron örgütü, her sözleşme döneminde aynı taktiği uyguluyor: Eski işçiyi işten çıkar, yerine düşük ücretle yeni işçi al; böylece ortalama ücreti düşür, işçileri birbirine düşür ve korku yayarak hakimiyet kur.

Bunu sadece ekonomik bir hesap gibi sunuyorlar. "Kriz var, maliyetler yükseldi" diyerek bize fedakârlık dayatıyorlar. Ama biz biliyoruz ki; kriz sadece işçinin cebinde var. Patronların kârları rekor kırıyor. Bize düşen de yoksulluk sınırı altında bir yaşam.

MESS'in politikası açık: İşçiyi birbirine düşür, işçiyi korkut, işçiyi yalnız bırak, böylece kârını güvence altına al.

Yeni gelen işçi düşük ücretle başlıyor. Deneyimli işçi korkuyor; taşeron tehdidi, iş güvencesi baskısı işçilerin sesini kesiyor. İşte bu düzen, sadece cebimizi değil, sınıf bilincimizi de hedefliyor. Her işçi bunun bilincinde olmalı. Biz birbirimizi tanıyacak kadar uzun süre aynı çarkın içinde çalışıyoruz. Patron düşük ücretle işçiyi böler, emeğimizi ucuzlatır, biz de bunu kabullenir gibi yaparsak sistem devam eder. Bunu kabul etmeyeceğiz!

**Çözüm basit ama güçlüdür:
Eşit işe eşit ücret!**

Aynı işi yapan herkesin hakkı eşit olmalıdır. Ücret eşitsizliği sadece cebimizi değil, onurumuzu da incitir. İşçileri böler, birliğini ve mücadelesini zayıflatır. Bu talep etrafında yan yana durmak sadece maaş meselesi değil, sınıfın kendi geleceğini savunmasıdır.

Bugün susarsak, yarın hepimiz daha düşük ücretle çalışacağız. Ama bugün ayağa kalkarsak, yarın

bu düzeni değiştirebiliriz. Biz sadece bireysel olarak hak talep etmeyip, sınıf olarak taleplerimizi hayata geçirmeyi başarabilirsek daha güçlü bir birliktelik ile yenemeyeceğimiz hiçbir güç yoktur.

Bulunduğumuz her alanda eski-yeni işçi fark etmeksizin "Eşit işe eşit ücret!" diyerek, insanca yaşanabilir ücretler isteyerek bu oyunu bozabilir, daha güçlü bir işçi sınıfı için bir adım daha ileriye gidebiliriz.

Mücadele etmezsek her şeyimizi kaybedeceğiz!

Halkalı Borusan'dan bir işçi yazdı...

Borusan'da uzun yıllardır çalışmaktayım. Bugün gelinen noktada, Borusan farklı ülkelerde fabrikalar açarak kârına kâr katarken, biz işçileri iki kuruşa mahkûm ediyor. Günden güne haklarımız eriyor, geçim derdimiz büyüyor. Mesaiye kalmak zorunda kalıyoruz, çünkü maaşlarımızdan kesinti olmasın istiyoruz. Ama o

kesintiler, bu kez mesailerimizden gidiyor! Oysa istese işveren, bizden yapılan vergi kesintilerini rahatlıkla karşılayabilir. Şirket, "rekor kâr yaptık" diye övünürken, işçiye gelince kazanılmış haklarımız bile elimizden alınıyor. Şimdi fabrikanın taşınma süreci gündemde. Bu süreçle birlikte Türk

Metal Sendikası da adeta kendini salmış durumda. Önümüzde MESS süreci var. Sendika temsilcilerine "Durum ne olacak?" diye sorduğumuzda verdikleri cevap hep aynı: "Ülke ekonomisi ortada, fazla bir şey beklemeyin." Ama aidat almaya gelince hiç aksatmıyorlar! Sendika temsilcileri, işçiye mücadele etmeyi, hakları için örgütlenmeyi anlatacağına, tam tersine bizleri daha da karamsarlığa itiyor. Bizleri harekete geçiren, mücadele ışığı yakan temsilciler istiyoruz! Sadece bizim fabrikamızda değil, diğer fabrikalarda da temsilciler sessiz, suskun. Oysa biz suskun temsilciler değil; işçinin yanında duran, onu örgütleyen, yönlendiren, yol gösteren temsilciler istiyoruz.

Bizler Metal Fırtına sürecini örnek almalı ve ona uygun şekilde hareket etmeliyiz. Çünkü bizleri sömüren, bu karanlığa iten düzene karşı durmadıkça hiçbir şey değişmeyecek. Patronlar kendi çıkarlarını korurken, biz işçiler ve emekçiler olarak bu sömürü düzenine, bu barbar rejime karşı birleşmek zorundayız.

Unutmayalım; eğer bugün mücadele etmezsek, yarın elimizden alınmayan hiçbir şey kalmayacak. Geriye dönüp baktığımızda, "her şeyimizi kaybettik" dememek için bugün ayağa kalkmalıyız!

Gün, bizi bu karanlığa ve sömürüye iten sisteme karşı mücadele günüdür!

Yaşasın örgütlü mücadelemiz, yaşasın işçilerin birliği!

Asgari ücret sefaletin belgesidir!

İzmir'den bir market işçisi yazdı...

2025'in sonlarına doğru gelirken asgari ücret tartışmaları tekrar gündeme geldi. Bir işçinin barınma, beslenme, giyim gibi en temel ihtiyaçlarını karşılayabileceği en düşük ücret anlamına gelen asgari ücret; açlık sınırının altında kalıyor ve hatta çoğu zaman bir ev kirasını bile karşılayamayacak kadar düşük olacak şekilde belirleniyor.

Savaşa, diyanete, saraylara ve patronların kârına ayrılan bütçe milyon dolarları geçerken bizlere reva görülen açlık, sefalet ve yoksulluktur. Patronlar vergi

aflarıyla 'teşvik' edilirken ödemedikleri vergiler bizlerin omuzlarına yükleniyor. Onlar zenginliklerini nasıl yiyeceklerini düşünürken, o zenginlikleri var eden bizler en temel ihtiyaçlarımız arasında bile tercih yapmak zorunda bırakılıyor.

Asgari ücret bir geçim ücreti olmaktan çok sefaletin belgesidir. Bırakın sinema, tiyatro, konser gibi sosyal aktiviteler gerçekleştirmeyi iki işte çalışıp uyumaya zor vakit buluyoruz. Günde 17-18 saate çıkan çalışma saatlerinden kaynaklı iş

kazalarında ya sakat kalıyor ya da ölüyoruz.

Devlet, patronlar ve sendikalar tarafından belirlenen bu ücret, sefaleti derinleştirmek ve meşrulaştırmak anlamına geliyor.

Bu yıl asgari ücret görüşmelerine katılmayacağını açıklayan Türk-İş ve Hak-İş genel başkanları sorumluluklarından kaçmak istiyorlar. Tam da bu tutumlarıyla patronların ekmeklerine bal kaymak sürüp, işçiyi sefalet çukuruna itiyorlar. Bir tiyatro sahnesi olan Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda senaryosunu sermayenin yazdığı ve yönetmenin sermaye düzeni olduğu bu oyunda sendika başkanları figüran olmayı tercih ediyorlar. Oysa sendikaların o masadan kaçmak yerine işçi sınıfının tavrıyla bu oyunu bozmaları ve o masayı devirmeleri gerekir.

Patronların sınıf bilinciyle örgütlü hareket ettiği ve her zerremize kadar kanımızı emdiği koşullarda bizlere düşen fabrikalarda, işyerlerimizde kendi fabrika komitelerimizi kurup kendi örgütlenmelerimizi yaratmaktır. Sınıfımızın gücünü örgütlü mücadeleyle göstermekten başka bir çaremiz yoktur.

Emekle başlayan gün...

Sabah 5.30'da çalan alarm, benim için sadece bir başlangıç değil, bir direnişin sesidir.

Uykusuz gözlerle kalkarım yataktan, sessizce hazırlanırım.

Çaydanlık ısınmadan, çocuklar uyanmadan evden çıkarım. Sokaklar karanlık ama ben hep ışığıma içimde taşıyım.

Tekstil atölyesinde makinelerin gürültüsünde kaybolur sesim, ama yüreğimde hep bir umut mırıldanır.

Her kestiğim ipte biraz sabır, biraz sevdâ, biraz da hayata tutunma vardır.

Ellerime iplik değil, emek dolanır.

Yorgunum, bazen kırgınım da ama pes etmem.

Çünkü bilirim ki direnmek sadece sokakta değil; her sabah yeniden uyanabilmektir.

Ben, sabah 5.30'da uyanan bir işçi değil, yalnızca hayatın yükünü taşıyan sessiz bir kahramanım.

Direnmenin en sade, en güzel hâliyim.

Bursa'dan bir tekstil işçisi

Hangi cumhuriyet, kimin cumhuriyeti?

Birçok işçi için pek çok şey çağırıştır cumhuriyet: Eşitlik, özgürlük, bağımsızlık, adalet, laiklik ve en çok da halkın egemenliği...

Bu çağrışımın temelinde, çocukluğumuzdan beri zihnimize aşılana bir tarih anlatısı yatar. Buna göre, emperyalist paylaşım hesaplarının ürünü olarak işgal edilip paylaşılan coğrafyamızın yoksul halkı, işgale karşı büyük bir direniş göstermiş, işgalciler ağır bedeller ödeyerek ülkeden kovulmuştur. Bu yıkımın sorumlusu olan saltanat artıkları da kölesi oldukları emperyalistlerle birlikte ülkeden sürülmüştür. Böylece halk tebaa olmaktan kurtarılmış, halkın kendi kendini yönettiği yepyeni bir düzen kurulmuştur. Artık herkes eşittir. Kimsenin kimseye göre ayrıcalığı ya da üstünlüğü kalmamıştır.

Cumhuriyetin kurucu kadroları, Orta Asya'dan Anadolu'ya şanlı bir tarihe sahip olan, 16 büyük devlet kurup büyük medeniyetler inşa eden, tek bir ferdi bile tüm dünyaya bedel olan şanlı bir millet hikayesini bizzat yazdırmışlardır. Bu ulusun sınıfsız ve imtiyazsız, kaynaşmış yekpare bir bütünden oluştuğunu

iddia etmişlerdir.

29 Ekim 1923'te ilan edilen Cumhuriyet 102 yaşında. Cumhuriyetin egemen gücü olduğu söylenen emekçi halk ise açlık, yoksulluk ve sefalet içinde yaşıyor. İliklerine kadar sömürüldüğü bu düzende, baskı ve zorbalık politikaları altında yaşam mücadelesi veriyor.

Her türlü demokratik hakkın kısıtlandığı, yargıdan parlamentoya, sağlıktan eğitime kadar tüm kurumların çürüdüğü, yerli ve yabancı tekellerin ülkeyi talan ettiği, kültürel dejenerasyon ve ahlaki yozlaşmanın tüm toplumu sardığı, azgın bir sömürüye fütursuz bir baskı rejiminin eşlik ettiği bir ülkedir Türkiye Cumhuriyeti.

23 yıldır ülkeyi yöneten, kendi gerici ideolojisini tüm topluma dayatan AKP iktidarının, tüm bu sonuçlardaki yeri elbette küçümsenemez. Ancak, sorunun sadece AKP iktidarı ve onun kurmaya çalıştığı tek adam rejiminden kaynaklandığını düşünenler, bunun çözümünü "cumhuriyetin kurucu ilkelerine"

dönüşte aramayı önerenler, fena biçimde yanılmaktadırlar. Zira AKP iktidarı bu cumhuriyetin evriminin bir ürünüdür. Daha en baştan sömürü ve ayrımcılığı esas alarak kurulan, söz konusu işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen haklar olduğunda baskı ve zorbalığı onların sırtından eksik etmeyen bu cumhuriyetin gericileşme ve yozlaşma süreci içinde vardıdır.

Kurtuluş Savaşı'nın yoksul emekçi kitlelerin omuzlarında yükseldiği doğrudur. Saltanata ve hilafete son verilerek Cumhuriyet'in kurulmuş olması da elbette ileri bir adımın ifadesidir. Ancak, bu Cumhuriyet daha en baştan işçi sınıfına sendikal örgütlenme özgürlüğü bile tanımamış ve buna yönelik istem ve mücadeleleri zorbalıkla bastırmıştır. İşçilere bir "iş yasası" vermek için bile 1936 yılına kadar beklemiş, onu da faşist İtalyan kanunlarından almıştır.

Kısacası, işçi sınıfı ve emekçilerin her türlü hak alma mücadelesini ezmeye çalışan 102 yıllık bir tarihtir söz konusu olan. Bu tarih, işçi sınıfı ve emekçilerin baskı altına alınması ve terbiye edilmesi gereken bir

yığın olarak görülmesinin tarihidir.

Bir düzen hangi biçimlere bürünürse bürünsün, isterse adı en "demokratik cumhuriyet" olsun, eğer sınıfsal ayrımlara, baskı ve sömürüye dayanıyorsa, emekçilere sunduğu tek şey ücretli kölelik düzeninden ötesi değilse, o isimlendirme tüm bunların üstünü örtmek için kullanılan bir örtüden başka bir şey değildir.

1923'te kurulan Cumhuriyet, bir sermaye cumhuriyeti olarak doğmuş, başından itibaren sermaye sınıfının çıkar ve istemlerinin bekçisi olmuştur.

Eşitliğin, özgürlüğün ve halkın gerçek egemenliğinin hâkim olduğu bir cumhuriyet ise ancak her türden sınıfsal farklılık ve ayrımın ortadan kaldırılmasıyla kurulabilir.

Böyle bir cumhuriyet her milliyetten, inanç ve mezhepten işçi sınıfının ortak mücadelesinin ürünü olarak doğacaktır. İşte o zaman burjuvazinin elinde bir aldatmacaya dönen halk egemenliği kavramı sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyetinde gerçek anlamına kavuşacaktır.